

epia, s: nā dei sic attingere se ipsum clarē, & inacti-
uē, qđ d: videre se sicuti est, oī aut priūm cognos-
citurum, ut teneat in obitum, tamquam sibi inā, et
ppositionatum, debet esse in eod: sū immālipi, s: in-
compositioni, & simplicitati, eod: attingere sic quō-
dam pati, & recipere, qđ quid uero recipit admi-
nū recipienti, recipiat, ut latē explicauimus in Bra-
ciū de Causis q. 4. a. 3. Libro ior: 3°, & rectē
psequitur Raynaldus dicit. 4. q. 1. a. 1. nulla uō nō-
ia, imō nequē a cūm creati posse uideri in suo mō
essendi, tam simplex, subāle, ac dūlicatum, quantum
est ipse deus; & impossibile uideri aliqđ create-
atum, cui competat ex nā sua sitūdo dei, quā deus
est, nimirum clarā dei uisio.

Confirmat ex dīa D. Dionysij de Diuini
nominibus c. 1. | Sicut. n. inquis in-
comprehensibilia, & inconcomprehensibilia sunt sensibus
inuisibilia; & hi, q: sunt in phymēto, & si-
militudine, simpla, & si simulata: et sm' con-
pōz figurā formati, in corporeā intacta,
& nō figurata informita, s: eandem ueritatē ra-
tionem superat epia, superēntialē magni-
tudo, & animo super animum unita, | quasi dī-
aret, sicut creatura corporea nō potest uideri sem
incorporeā, ita nequē subāle creatū obitum incre-
atum, qđ nimirum eius magnitudo superat oīem
epiam, & eius unita, i. simplicitas, & incomposi-
tio superat oīem unitatem, & simplicitatem cre-
atam. Hanc eandem rationem uides usurpare Sani-
tus Maximus Benana 2. c. 3. citatū ā Joanne G.

garibion

parissima decada 2^a. c. 6. et sumitur et ex libro de cau-
 sis ppoe 8. et 14. et in ppari solet aia molis spu-
 alitate, q^a n^o potest coeere oia immalia, nisi esse
 immalis. Et 2°. d^o hoc 2^m finitum, q^d sit tanta
 requiritur immalita, ex se coeientis, quanta est
 in oio coeibili, ut pfecte coeiat sicut in se
 est Angelus inferior n^o poterit perfecte coe-
 are Angelum superiorem, id hoc n^o est dicendum;
 q^d est. Neo pat^r maior: nam in ratione composi-
 tionis, et simplicitatis aequalis sunt oes Angeli,
 q^d oes carent ma, et pa, et istant substa, et na.

Ob. 3° illud argum, q^d possumus esse in
 S^o Finis, cuius istamem Nobis de se
 fatetur n^o invenisse, nimirum illud iunctum ex illu
 creato, et lumine gloria est unitas et perfectio,
 q^d pot^r Deus facere substa aequalam, et nobilioram
 illo iuncto, argum^r talem, cui visio B. sit non minus
 malis, quam est toti illi iuncto. Dist. 1° q^o: cui
 visio B. n^o sit minus malis quoad efficientiam, ad ista:
 quoad exigentiam, nec o^r itam. Nam illud iunctum
 habet pportioem uirtutis, et priu^r p^rali, sicut quos ad
 eliciendam, s^c efficiendam illam visionem claram
 dei, non en^o habet pportioem substa ad illam visionem,
 ut ad spm sibi debitam, et isentancam, quasi substa:
 bitam, pportioem; q^d pportio est invidua, ut dicitur pa
 nalis alicui, id est nata ab aliqua na, h^o n^o sit in to-
 ta na creata priu^r efficiens illuy, qualis est aia nati, q^d
 h^o a nullo efficiente creato pducatur, est en^o pa nalis,
 et malis ma, q^a ma ut n^o sum exlo^r illam spm.

2
Vn' n' uidetur implicare, qd' deus facere possit
iam, q' in suo esse sit nobilior illo iuncto, qualis
est de facto oij subia nali, ex ore suo, & ex sua uir-
tute producta sit, aut nobilior, aut aequae nobilitati cum
illo iuncto, q' t' pot' illi conferre uirtutem ab ipsa
distam, perquam potest efficienter mouere illam vi-
sionem, n' eni' uitas, & subiectiu' illam recipere, aut
exigere: t' facere qd' ipsa immo. p' suam entitatem sit
productiu' talis uisioni, q' n' implicat aliquam subiam
creatam immo. esse productiuam alicuius p'ri, ut de p'ou-
cione p'prietatum uidet' cor' nra; & de oib' alijs au-
tenter tuet' Turbadus de Anima d. 4. sect. 4. Im-
plicaret aut' si aliqua subia creata, ut subiectum ex-
igret' nra sua clarum dei uisionem, q' cum uisio cla-
ra dei sit essentia dei, siue nra uita, tam nra uita non
esset maxime p'pria solius dei, sed esset partim e' dei,
& illi subia, & p' nra uita, ut sic, esset multiplicata,
aquin' multi essent dei, & n' unus solus deus, qd'
per se est manifeste absurdum, & ideo implica-
re uidetur qd' possibile sit subia creata, uis tanquam
subiecto sit nra uis uisio clara dei.

Urgetur: ideo uisio clara dei n' pot' esse
alicui subia creata inali, & p'portioata,
qd' deus semper debet excedere in simplicitate oim
creaturam possibilem, aquin' nunquam potest in caraci-
pi obtine' sicut est in se, id lumen gloria adhuc est
magis male quam deus, & nihilominus lumen glo-
ria est inali uisio clara dei, q' t' n' requirit p'p-
ortio immalitati, t' uisio n' est inali lumen gloria.
his. mix. lumen gloria est inali uisio clara dei, tan-

quam

quam priora p[ro]p[ri]e / ut quod efficienti, ind. mi: tanq[ua]m
 subto recipienti, nec p[ro]p[ri]e. Proportio aut[em] imm[en]sita-
 ti, requirit[ur] ex p[ar]te subto n[on] vero ex p[ar]te p[ri]j, q[uo]d p[ri]um,
 ut sic, n[on] violat[ur], e[st] p[ro]p[ri]a ab obto, subto aut[em] cum
 recipiat in se obto fit quasi id cum obto, e[st] cum eo
 combinat[ur], e[st] quasi comensurat[ur], ut late diximus in
 Tractatu d[omi]ni loc[us] d[omi]ni citato & 2° id[em]. In cu[]s
 impossib[ile] sit subto creata tam simplex, quantum est
 Deus, impossib[ile] quoque est, q[uo]d aliquid subto crea-
 ta ex n[on] sua possit Deum co[m]p[re]h[en]dere sicuti est.

Replicabi[li]t[er] si n[on] narratio de p[ro]p[ri]o-
 ne imm[en]sitate; aliquid ualeat, requirit[ur]
 neque e[st] e[le]uari posse illum ad Deum e[st] clare
 uide[n]dum, q[uo]d e[st] deo sensu corporei requerunt
 e[le]uari ad p[er]cipiend[um] obto q[uo]d aliq[uo]d sicuti est,
 q[uo]d sunt magis male, quam tale obto, sed
 poterit illis est magis male, quam Deus, q[uo]d
 n[on] potest e[le]uari ad Deum clare uide[n]dum.
 Neq[ue] sequellam, e[st] disparitas inter ap[er]t[ur]a-
 tum, q[uo]d Deus intinet[ur] sub obto adaequato illis, q[uo]d
 est ens, non ita res spualis, sub obto adaequato
 sensus corporei, ut oculi, q[uo]d est lucidum, e[st]
 obto sub, nulla aut[em] p[ro]p[ri]a ferri pot[est] ex sum
 obto adaequatum.

Haec in r[ati]o, nisi declaret[ur], uide[n]t[ur] ip[s]e
 petitio p[ri]j. Pro p[ro]p[ri]e p[ro]p[ri]e illig[ur] moni-
 ne obto adaequati. An illud, in q[uo]d illis nati
 pot[est] tendere, an uero illud e[st] q[uo]d dicitur pot[est]
 attingere. Si t[er]m[in]o, q[uo]d Deus clare uisus non d[omi]ni-
 tinet[ur] sub obto adaequato illis, q[uo]d n[on] pot[est] in illum
 nato

naturae vendere, ac ipse non potest elevari illius ad Deum
clare uidentem. Si 2^m, est petitio prius, siquid
respondet Deum posse uideri ad illius eleuato, quod
illius eleuatur propter clare uideri Deum: hoc
autem ipsum est, de quo inquiri uis, ac ipse reddet
propositione id quod est in 9°.

Restat ideo illius posse eleuari ad clar-
am Dei uisionem, quia natura potest cog-
ere Deum abstracte, et rursus, ac ipse Deum ab se
contineri suo obiecto naturali illius. Sed est, quod
non uidentur in uniuersum sufficere, quod aliqua
potestas possit habere aliquem actum circa ali-
quod obiectum, ut possit ideo eleuari ad alium
actum superiorem eadem obiectum: nam audiri-
us non potest eleuari, ut habeat intellectum, et
imaginationem eadem sonum, quamuis natura eli-
ciat auditionem eadem illam, quia intellectus, et ima-
ginatio sunt de capacitatem auditus, et per
illius potest natura habere actum cogitandi, confu-
sae, et abstractae eadem Deum, non propter se, ut pos-
sit eleuari ad cogitandum intentionem ipsius.

Oportet igitur illam uiam responsione
explicitare, et reddere diuersam ra-
tionem, quia auditus non potest eleuari ad intelli-
gendum sonum, sed natura audiat sonum, illius
uis potest eleuari ad uidentem clare Deum,
quem natura uult confusi, et abstracte intelligit.
Quia ergo est, quod nulla potestas potest eleuari nisi ad
actum sibi proprium, ut: audiri ad auditionem,
uiscus ad uisionem, quae potestas ad illa sola obiecta:

tingenda

ingenda pot' eleuari, q' possunt errire autu p'pri-
 or talis p'p'ri, v'p. auditus ad sonum et' superna-
 lem, q' sonus et' sup'nalis pot' errire audicionem, or
 dor uers' et' nalis n' potest errire audicionem, et
 multo minus Deus, aut res alia sp'ualis, q' n' est so-
 nus: sicut et' uoluntas n' pot' eleuari ad itelligendam
 aliquam rem, s' sp'ualis illa sit, sicut uoluntas: q' t'br
 immutat oris, a t'br audias, a l'ice' it'ly, a l'ice'
 uoluntas a suis ob'is. Un' sonus n' pot' errire aum
 uidentis, q' n' immutat p'p'riam eo modo, quo l'ur-
 cidum et' coloratum, et' sic de alijs: u' uero non
 pot' aliqua p'p'ri eleuari ad elicicndos uita l'ice'
 actus alterius p'p'ri, s' sibi n' p'p'ri, t' n' simili,
 suis actibus naturalibus.

Hac aut' imp'ia, et' repugnans ex eo oritur,
 q' d' illu' non exigat itlectionem super-
 nalem, itlectio t'n' sup'nalis, ex sp'ie, et' na' sua ex-
 igit it'ly, ut p'rium, et' subitum sibi p'p'riationu',
 un' quamuis exigit uita n' sit mutua, talis t'n' est,
 qua' in' oculum, v'p. et' in' itlectionem n' repori-
 tur, q' itlectio sup'ernalis habet similitudinem in
 modo tendendi ad ob'um cum itlectioe nali, quam si-
 militudinem n' habet cum uisione oculari: et' hinc
 est, q' illa sola p'p'ri e' apta ad itelligendum sup-
 natu', q' e' ap'od ad itelligendum natu', et' illa sola
 est apta ad amandum sup'natu', qua' est apta ad
 amandum natu'.

Ras uero a priori est, q' ut diximus
 in Supplemento q' 1. de Operatione it'ly
 a. 3. §. 3. e' p'p'ri sp'ualis itligentis, et' amantis

sicut

(sicut oēs alij effij. p̄ale,) n̄ puenit ad aqua-
re, et totū ex sola itlectione, aut ex sola uoliti-
one, sed et ex subto conferente a liq̄ parti ab̄ ad
illum effij. p̄alem: effij. n̄ p̄ale n̄ est aliud,
quam illud totum, qd̄ resultat ex subto, et ex p̄a in-
ter se unitis: et ideo uariata qualibet p̄e uaria-
tur parti ab̄ illud totum; ex quo fit, ut h̄ aia subty
unireti cum mā cali, n̄ en̄ resultaret homo, sed aliud
ip̄osum sp̄e diuini ab homine, sat ex p̄e mā.
Item h̄ itlectio unireti cum lapide, n̄ resultaret
itlectio, q̄ itlectio est quoddam ip̄osum ex
subty p̄a, et tali subto unitis, i. ex itlectione et
illū: sed resultaret aliud compositum. Habes q̄ itlectio
in qd̄ requiritur ex p̄e subty ad itlectandum simul
cum itlectione hoc compositum. Itlectio: p̄. om̄ h̄ n̄
exigat habere itlectionem supernalem, si en̄ ipsa
aduenit, resultabit ex ipsa, et itlectio ip̄osum
hoc. Itlectio: oia, dū h̄ aurij, h̄ auipiant
itlectionem, non resultabit. Itlectio: d̄ alij ef-
fectus p̄ale diuini, q̄ n̄ habent id, qd̄ requiri-
tur ex p̄e subty ad hunc effij. p̄alem. Itlectio:
ti. itlectandum.

Potest et hoc declarari uī ex p̄to
gratia habitua h̄, q̄ quidem po-
nita in anima reddit illam iustam, et gratam deo,
in lapide uero n̄ ita, qd̄ lapis n̄ est capax illius
effectus, cum n̄ habeat ex se id, qd̄ requiritur ex
p̄e subty ad illum effij. p̄alem. Iustam n̄ n̄ est
qd̄ quid habet iustitiam, in tale subty cum ius-
titia, nimirum subty, qd̄ possit iudicose operari: et

Nota gratiam n̄ est qđ qđ habet gratiam, qđ tale subiectum
 cum gratia, nimirum subiectum, qđ habet n̄m illa lem
 capaciem amicitie. Ex quo fit, qđ h̄ aī ex se non ex-
 cogat gratiam, gratia in cogit esse in aī, et n̄ in tā-
 pīde, qđ in lapide n̄ invenit id, qđ requiritur ex p̄e subiecti,
 ut cum gratia resubter ipositum hoc | Gratiam | Jus-
 tum | in quo sensu dixit Augustinus, qđ h̄ habere
 fidem sic gratia dei, posse et habere fidem esse
 n̄m homini.

Imo si loquimur fuisse de illo, qđ subiectum
 ex sua p̄e refert ad effim̄ p̄alem | gra-
 tiā | fuisse etiam illud est n̄le; subiectum n̄ ex p̄e
 sua n̄ refert nisi suam entitatem n̄lem cum sua
 capacitate, quam ex se habet. et h̄ subiecto super-
 nat̄ adveniat p̄a supernā | gratia, ipsum
 in subiectum n̄le est. non in illo est p̄a ad aqua-
 re sumptis est aliquid supernāle, nimirum gratia,
 et dicitur gratia tum subiecto, et est aliquid oīonāle,
 nempe entit̄ subiecti, qđ n̄ minus est requiritur
 ad effim̄ p̄alem | Justit̄ | et gratia | quam f̄a gratia.

Disputatio 1^a
De p̄cipua p̄prietate subiecti
qua est substantia
Sectio 1^a

Quid

Quid substantia addat s̄ nām?

Mā huius q̄t̄ difficilissima est, et quā veteres Phy-
losophi ois latuit, Q̄d̄ penitus vexavit, et ad-
huc suspensos tenet, atque inquietos: nec nisi supposi-
ti, fidei nostrae prijs, S.S.P.P. testimonijs, et con-
cilio, decretis, tuto, ac certo licet in ea fitari.

Et q̄ ex solo Incarnationis Mysterio in nobis
substantiam diuisimus, ex eod̄ de substantia nostra id
solum certum habemus, qd̄ a nā nostra distinguitur
ā p̄e nri, q̄ de p̄e istat hominem fuisse con-
sumptum, et humanitatem assumptam. In reli-
quis diuinandum est, et p̄p̄a non tam multi eri-
mus, in rebus incertis, quantum alij esse solent.

Aduerte igit̄ in primis, familiaris, magis
in hac q̄ est substantia, personalitas, sup-
positivitas, hypostasis, et s̄oz̄ dicta, ut subsis-
tens, persona, suppositum: et hoc ultimum sa-
pe usurpat̄ pro miscuo, et p̄ abstracto, et p̄ relecto,
et idē est nob̄, et irrati subiecta: persona vō p̄-
p̄rie, et plerumq̄ d̄r de rat̄. Et a Boetio defi-
nit̄. *Ratio, nō indiuia subiecta*. Per substantiam autē
cetera ut̄ ḡit̄ id̄ p̄ qd̄ h̄, vō, differt ab humani-
tate, ex quo, et ex humanitate resultat id̄, qd̄ d̄r
| *Homo*.

Viendum est igit̄ cum scia cor̄ S̄. ac
Phoy substantiam addere aliq̄d̄ positivum,
ac reale s̄ nām. Ita Suarez in c̄ll̄a d. 34. sect. 2.
à n. 10. Fonseca s. Meta c. 3. q. 6. sect. 2. Albertin.

Somo 2. in finito Subie d. 3. sect. 1. Belarmin. lib. 3.
 de Christo c. 8. Curad. in Metā d. 11. sect. 3. et alij
 in Scotum, et alios à Suar. relator, et in Molinam
 1. p. q. 29. a. 1. d. 2. ¶ Est q^o. Pr^ol' efficaciter
 ex d^oa Concilio, et S.S. P.P. asserentiam humani-
 tatem fuisse assumptam à Verbo, hominem vò con-
 sumptum, et id unam esse tantummodo, et n' duas
 in Christo personas, q^o personalitas, s^o substantia
 aliquo positivum addit s^o nam, alioqui si homo nihil
 includit pter humanitatem, id q^o ois sunt homo, et
 humanitas, verum esset dicere, qd Verbum assump-
 sit hominem n' vero; qd illum consumpsit, qd est in
 Concilio, et P.P.

Pr^o 2°. q^o in^o duo entia ois
 impleta quoad suam entitatem positivam subiectam n'
 potest intercedere unio p se, et subiecti, ut resul-
 ret unum per se ex tali unione, et iunctione, ut par-
 set; q^o ut in^o Verbum, et humanitatem posset inter-
 cedere talis unio per se, ex qua resultaret unum
 per se, debuit humanitas supponi cum aliquo
 incomplemento subiecti, s^o cum defectu alicuius com-
 plementi subiecti, qd à Verbo suppleret.

Ob 1°. homo, et humanitas solum differunt
 pene dissum min^o incipiendi, q^o n' pter
 aliquid superadditum humanitati. Neq^o aut^o alia
 qui sicut est un^o dicere / entitas est ent^o / q^o nihil ha-
 bet ent^o, qd non sic entitas, ita un^o esset dicere / hu-
 manitas est homo, et / Verbum assumpsit hominem /
 qd un^o sum, et haec cum ec^o istat ex dictis.

Ob 2°. Personalitas dicitur duas nega-
 tione, q^o per negat^oem actuali, et ap-
 propriati

tridinalis dependia, & unionis cum alio, bene
illo, & res subsistentis, & personalia, n' est ali-
qd positivum. Nego qm: non qd verum est
dicere / humanitas est homo / sicut iterum dicitur / Semper
est carnis / cum positivum in humanitate, & in homine
sic id, negandi v' tot dicantur in obliquis: tum
qd na vera, qut abstrahit a personis, habet ut-
tanque negationem dependia, et en' n'i, ut
sic, suppositum, & subsistentis. Denique qd, ut
ante dictum est, unio humanitatis ad Verbum
n' est per se, qd nullum extremum supponeretur
substantia incompletum.

Instabit: ut humanitas dicat' assum-
pta, et n' homo, satis est, qd admittat ne-
gationem dependia actualis, perquam distin-
guitur ab homine; & est. Hanc instantiam ma-
gno visu excepit Curtius citatus §. 31. Negan-
do ait: qd si id satis est, ridicula forent Ecclesie,
Concilii, definitione, qd p' sententiam Scoti, cuius
est posita instia, facerent. Sane sensum / Ver-
bum assumptis humanitatem n' relinquens eam si-
ne unione ad se ipsum / qd est id ac dicere / ho-
mo sedens, n' stat, et quiescens, n' currit, et unitas
n' est separabilis / nam si ex unione ad Verbum nil
amittit reale, et positivum, vni est dicere, qd qd fuit
assumpta a verbo incepit esse unita verbo, et in
verbo, sive p' Verbum subsistere, cum antea illi
n' esset unita: qd Sacerdotes, quos Ecclesia damnat,
non negabant, sed concedentes talem unionem, afir-
mabant duas in resultate personas: et id Ecclesia
definit

deprimit n' ee nisi unam personam, q^a Verbum
trumpet substantiam humanam.

Ob 3° & substantia ista positiva est de
essia homini, & non: si dicas 1.^m, q^d
verbum non assumpsit etiam essiam homini: si
2.^m, q^d bono reperiri potest sine tali substantia. Res
substantiam esse de essia homini, que suppositum est,
n' uo' putaria est. In^o verbum assumpsit homi-
ni, essiam putaria est, n' uo' putaria suppositum est.

Replacit^{ur}, q^d humanitas Christi est
in statu violento, q^d caret sua perfecti-
one naturali. Neq^{ue} sequellam: q^d violentia n' fit,
nisi subito, & passio veniente, accipit q^d inferit ali-
quod malum: humanitati uo' non est mala, & uti-
lissima p^{er}mutatio substantie p^{ro}p^{ri}ae q^uodina. In^o n' nisi
tr^{ans} appetit^{ur} ad p^{ro}p^{ri}am, q^d appetit^{ur} est ad bonum, ut
sic, humanitati uo' non est bonum relinquere di-
uinitatem p^{ro} sua substantia: non en^{im} nego remanere in
humanitate p^{ro}am, & appetit^{ur} ad p^{ro}p^{ri}am substi-
am, & negationem eiusdem substantie; sed ea p^{ro} sine
ulla inclinatione ad bonum absenti, inepti dicitur
appetit^{ur}, q^d reuera non appetit, quandiu n' in-
clinat ad bonum absenti, nec resistit impedi-
ments p^{re}senti.

Sectio 2^a

Quomodo substantia distinguatur a natura et factu, eade modo h^{ic}.

ut dixi

Ut diximus initio precedentis sectionis, cer-
tum est ex mysterio Incarnationis substantiam
de facto in nobis à nā distinguī à se rei, q^a
cum sit à nā separata, et assumpta, n̄ potuit
n̄ distinguī ab ea ex nā rei. In uero huius-
modi distictio sit tanquam rei à re, aut
tanquam rei à mō, inuicē delectant Suar.
d. 34. sect. 3. et 4., et Furbadus d. 11. sect. 6. cu^m
multis alijs. Idem id reatē, siue modalitē tantū
distinguant, equatē saluant ea, q^a ex mys-
terio Incarnationis et substantia colligimur:
ides enī Suar. solam admittit distictōem
modalem, q^a ea sufficit, arguit maior n̄ ē
admittenda p̄ entitates sine necessitate
multiplicandis; si n̄ reatē distinguant substantia
à nā, dabitur unio in eam, et nām, et iterū
aliqua entitas multiplicabitur. Furbadus uero
ides intendit distictōem esse realem, q^a ut ex-
istimat, de essētia modū est, ut determinet sub-
stantiam ad aliam, si substantia n̄ detinet nām ad ali-
ud, et illam in se ipsa sistensē reddat, q^a
n̄ est modus.

Ceterū enī iam Suar. suam p̄fertur.
et ad Furbadi p̄bationē. Respondeo
maiores: q^a Ibi, qui est modus, n̄ detinet
substantiam ad aliam, spatium n̄ imaginariū, qui
se fit p̄sens p̄ ubi, n̄ est aliud, dicit: et
figura quantitatis est modus, et enī quan-
tatem n̄ detinet ad aliam: item unū autē
um Sacrae Eucharistia, quōlibet admittitur,
n̄ ordinat

nō ordinat alicui ad aliud, sed p se facit existere.

Obtin' d' eōm inīam; q' mīus est qd imperfectum. Et si substia ē modū n' potest suppleri à verbo Dīno. De d'p' itiam: q' Verbum n' supplet d' fūm, et im- perfectionem substia, sed eius e' fūm, q' n' perficit, aut erat ipsam substiam, sed nām, cui substia n' cōicat suam imperfectionem, sed suum e' fūm p'alem, dum illam erat, et con- plet in suo esse. Neutra enī ex p'elictis un- tenēis nobis est defendenda, q' neutra alia excedit, aut in certitudine, aut in utilitate, loquendum enī nobis est cum cōiori d' distīe modali, et ideo p'ta n' coaservamus.

Alicia et q', d' de p'ob'li aliqua sub- ia creata est ut rante distīe n' que- at à sua substia, innubili quid est, sed in qua n' apparet repugnā, q' qd aliqui di- cunt p'ore assumptibilem, et n' fore assu- ptibilem, in p'imi falsum est, ut patet ex d. 5. sect. 2. Et Hae p'bas, n' n' uetat, quo- mīus res e' p'iat' talis, fiat accionato talis, s' p' aliud accipiat inīam talitatem: sic sub- sistētia, qua e' p'iat' est ultimū trīū nī in suo esse, accionato maneret erata p' alia, qd n' solit, quomīus adhuc maneat ex nā sua ultimū trīū, et quantum est de se exclu- dat eōm aliam trīūm ulteriozem. Dem qd absurdi est in eo, qd aliqua substia creata n' e' p' assumptibili; à Deo? Hanc inīam à

frictioi

fortiori habere debet doctrinam, et antiquissi-
mus Theologus nostrae Societatis, et Franciscus
Salmeron, q. Tomo. 2. in Quaelia tract. 2. &
Dein sumendum, et tractu 27. & Multa et
et Tomo. 3. in Epistolas Pauli d. 10. in Epistola ad
Hebraeos & c. 6. Inet substantiam creatam esse se ipsa
cum natura. Cum n. inquit, in ultimo loco, natura, et sup-
positum in ratione, d. illa h. creatura in se ipsa sine,
certe in Angelis aptum remanere non in acta,
in in propria ipsa prior substantia.

Sed obice 1. q. Suar. citato sect. 3.
a no. 12. q. impossibile est actionem rea-
le, cuius unio ad substantiam est unio virtuali ab eodem acci-
te distinguatur; et est impossibile substantia, cuius substi-
tia ab eadem est unio virtuali distinguatur. Neque ista.
Virtus ratio est facilis, q. nullum actionem reale non est
derivatum de se ad hoc non substantiam, alioqui iam esset
actionem reale, ut supponit, et non esset actionem reale,
q. esset modi est esse derivatum ad hoc non substantiam: sub-
stantia vero creata non deberet esse substantia creata ex
eo, qd sola virtute distinguere a sua substantia, ut
patet: q. adhuc esset ens ab alio, et de se ipsa ali-
cuius rei.

Ob 2. impossibile est substantia creata, q. per
sola virtute dicitur sit in loco, q. et
illa, q. per substantiam sola virtute dicitur subsistere.
Quod autem non esse certum, q. multi Th. apud Vasq. q.
d. 188. c. 16, et apud Suar. lib. 4. de Angelis c. 2
n. 5. dicunt Angelos esse in loco per suam substi-
tiam: et Suar. in Metaph. d. 50. sect. 1. n. 6. concedit
substantiam

subiecta esse in tempore & durationem ista virtute distam,
D n' est maior nra & p'ia, q' ponit in tempore, quam
de p'ia, q' ponit in loco. ut patet in p'nto qn'. q' in
d'ia e'iss. Quod d'at instantia ad illud anj.

Ob 3.º Si p'ib'ly e'et talis subiecta creata,
d'at' subiecta creata vi simplex à p'ie rei,
acq'n' realy simplicitas n' e'et attributum peculiare
v'ltus dei, D hoc n' est dicendum; q' e'et. Concapa
maiori negati' min. q' n' e' it' p'p'ia dei realy
simplicitas, ut n' i'at' multy creatury, nam sub-
stia, it'ly, v'ltas, et alia creatura is simplicitas à p'ie
rei, q' a neque ex nra, et p'ia, neque ex nra, et sub'ria
istant. Vn' v'ltus dei p'p'ia simplicitas est ea
q' est à se, et infinita p'fectioni, comes: ut volenti-
um tale, et tale it'ly est attributum v'ltus dei, n'
vero' ab se velle, et it'lygere.

Ob 4.º Si talis subiecta p'p'et a p'oni, et
acq'n' modale p'p'et exire p' se, D acq'n'
modale n' p'ot' et f'initas p' se exire, cum eius in-
haerentia ab eo virtute v'nt' distinguat', q' e'et. De
q' m'n: q' non falsum supponit dixim de inhae-
rentia modoy acq'n'cia b'um, ut constat ex tractu
de causy q. 3. a. 4. § 3. a priori, et q. 4. a. 5. à
§ 3. h'p'ia, et ex Furtado in Met' d. 2. sect. 5. à
§ 75., et d. 11. xii. q. § 117., et in Physica d. 12. sect. 3.
§ 61., et sect. 4. § 86. in fine, et xii. 5. § 92.
Ob d. n. n' inhaerent, nisi p' actionem, qua fiunt: cum e'
q' inhaerent p' inhaerentiam, s' unionem virtute
distam, ad huc p'p'ent s'it inhaerere, et p' se exire,
ut i'at' ex § d'icti, § Alia et.

Vn' conse

In constat substantiam n^o esse etiam rei, q^{ia}
etiam neque ratione distinguitur a re, substantia
vero distinguitur ex natura rei: neque est ultimam
rei individuationem, q^{ia} neque est individuationis dis-
tinguitur a natura, ut patet ex d. 2. sect. 7. neque est
s^{ed} a ligno acciens, q^{ia} substantia n^o completur p^{er} acciens, nec con-
verbum in humanitate supplet a ligno acciens, alioqui
ex ipso, et humanitate non resultaret unum p^{er} se.

Sectio 3^a

Quod substantia facta p^{ro}stat in
natura.

Merito magister meus Joannes de quo in
lectura d. 4. de his substantia sect. 5. hanc apprehen-
dit. Difficilis sane q^o, inquit, est in qua alig
difficultati cedunt, et in nulla mia quietem
inveniant. Curtadus quoque in Meta d. 11. sect.
6. et 7. Est igitur, inquit, natura obscurus factus
effici supporti creati, neque Curtadus ipse, neque
Suar, neque Vassq. in ea re concordant, ut videre
est apud ipsum Curtadum per totam sect. 6. citatam.

Sit q^o nostra, et unica do. Sub-
stantia facta, ac primario p^{ro}stat natura com-
pleri, et trahi in se, ita ut n^o p^{ro}cedat ulterius
ad perfectionem aliquam substantiam, et estia lem ex u-
nitate cum alio dequirendam, et retinendam, p^{ro}fecta
recte est complementum, et substantia, triu^m natura.

Pr^o ex nomine nominis, substantia vere n^o est id, atque

sistere

sistere in se, itaut quis n̄ eat ulterius. 2.º a PP.
 colligunt Summam, nem Christi carere propria substantia ex
 eo qd̄ uniti substantiā diuinā ē ex se alteri coicatio;
 qd̄ epe nām in se sistens, itaut alteri n̄ coicati per
 unionem substantialem essentialē, est epiū p̄ali primarij
 substantia.

Ob 1.º Effiū p̄ali primarij substantia est
 redēa nām independētem a subtr; qd̄
 n̄ est a nobis, bene a dignatū. Nec p̄ ari: is n̄ est
 effectus p̄ali actioni creatiua, ut istat ex S.
 dicitur d. 3. sect. 3. Comprimat: imō in opinioe
 oī is est effectus exice, non uero substantia.

Instabit; qd̄ sat axiū effiū substantia est
 reddere nām ita in se p̄ata n̄, ut ex ui
 diuini reuinationi, n̄ possit alteri coicari, et uniri,
 tanquam tri; s̄ tanquam substantia. Nec p̄ sequel.
 coicinet. n̄ ridiculā dōim, nām id̄ perinde est, ac
 dicere: nā habens suam substantiam n̄ indiget alia, neq;
 nātū indigere pot, cum satis sit una tri ad unum
 effiū p̄alem. Not vō ulterius inquirimus, qd̄ ip̄
 sa substantia p̄stat in nā, et dicimus, qd̄ illa p̄stat in
 sistētiā substantialem in se, ita ut non solum non in
 digeat, neq; indigere possit nātū alia sistētiā
 substantialem in se [Soc. n̄. Clarum est] ita ut oī ulter
 ior tendia substantia, sit per substantiam impedita, et
 nātū sat impedienda, s̄ impeditū, qd̄ a substantia
 est nātū tri, s̄ complementum substantialem.

Ob 2.º Illā tri, et unio suo modo ten:
 dunt ulterius ad substantialem coicationem,
 et diuinctionem, qd̄ mā uariū p̄ae, et p̄a mā, et
 unio

unio utriusque suo modo, et in subsistunt; of effe-
ctus falsi, substantia non est ita vacare nam, ut
impediatur quavis ulterior tendentia subiacet.
Est min: et in subsistunt collectivae sumptae, s.
orae totius, id min: sigillatim sumptae, s. noie
sui, neco min. Est n. substantia effus est tam compo-
situm indivisibiliter sistere, et trare in se, impe-
dire qz ipsius, ut totum est, ulteriorem tendentiam
subiacet. Un substantia impedit coicationem illius
subiecti, cuius in se est substantia, et ideo impedit, ne
totum ulterius tendat, qz totum in se sistit; nam
v. s. form n. sistit in se ipsi, id in toto, et ppa n.
vetat singulas tendere ulterius ad invicem, et ad
totum.

Ob 3. In humanitate Christi suppletur
qz verbum falsi effus substantia, id n. reddi-
tur per Verbum humanitas sistens in se, id sistens in
alio; of effus falsi substantia non est sistens in
se. Neco min. Nam humanitas sistit quidem
in se, s. n. per se, hoc est n. per aliq. num, id per
aliq. non suum: aliud n. est subsistere, s. sistere
in se, aliud sistere per se: quemadmodum equus n.ve
sistat a cursu sponte sua, s. ab equite, et seffore
retentis, semper qd sistit a cursu, n. n. semper
qz se, id qz sponte sua sistit per se sistit, qz v. o.
a seffore cohibetur, per alium sistit. Un substantia
falsi p. stat n.ve sistere in se, ma tr. v. o. qz n.ve p. p. n. d.
est sistere per se: et ideo quavis substantia, qua p. s.
ret. sistere in se, p. stat p. n. em effus, s. n. p. stat n.ve
lem, qz n. est p. p. n. d. s. aliena; qz per accid. se habet

ad effus